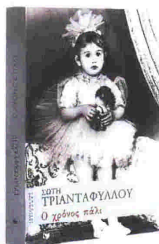
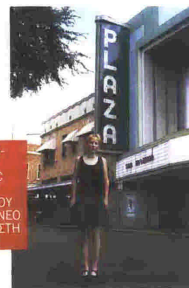

ΜΙΑ ΠΑΙΔΙΚΗ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΕΞΩΦΥΛΛΟ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ ΤΗΣ ΣΩΤΗΣ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ.

ΚΟΙΤΩΝΤΑΣ ΠΙΣΩ

Ξανά στο προσκήνιο η Σώτη Τριανταφύλλου, με ένα βιβλίο που μιλά για τον χρόνο, με τον οποίο ωστόσο η ίδια έχει μια σχέση ευγνωμοσύνης.
 Από την Αναστασία Καμβύση

Η ΣΩΤΗ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ ΣΤΟ CADILLAC RANCH ΣΤΟ AMARILLO ΤΟΥ ΤΕΞΑΣ. ΣΤΟ ΝΕΟ ΜΕΞΙΚΟ ΚΑΙ ΣΤΗ ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ.

ΠΡΟΣΩΠΟ

Ξνα κορτσάκι με τούλι στα μαλλιά, μια κούκλα στα χέρια και στολή μπαλαρίνας κοιτάζει με μεγάλα, ολοστρόγγυλα μάτια σαν χάντρες κάπου πέρα από την ασπρόμαυρη φωτογραφία στο εξώφυλλο του τελευταίου βιβλίου της Σώτης Τριανταφύλλου, *Ο Χρόνος Πάλι* (εκδόσεις Πατάκης). Συνάντησα για πρώτη φορά τη συγγραφέα –που είναι το κορτσάκι της φωτογραφίας– κυριολεκτικά και μεταφορικά, καμιά δεκαριά χρόνια πριν, με αφορμή το περίφημο πλέον *Εργοστάσιο των Μολυβιδιών*, αλλά η σχέση μου μαζί της ξεκινά λίγο νωρίτερα, με το *Σάββατο Βράδυ στην Άκρη της Πόλης*, ένα βιβλίο που –το είχα πιστέψει τότε– είχε γραφτεί για μένα και μόνο, αφού μιλούσε για το πώς είναι να νιώθεις στην άκρη της μεγάλης πόλης με τα λαμπερά φώτα, να λατρεύεις το rock 'n' roll και να θέλεις να γίνεις

εκστατικά ευτυχομένη. Δε φανταζόμουν τότε ότι θα έκανα μια μέρα μαζί της το unofficial Σάββατο βράδυ στην άκρη της πόλης tour, στην πιο αγαπημένη μας πόλη στον κόσμο, τη Νέα Υόρκη. Παρόλο που για να φτάσει ως εκεί, αλλά και σε άλλους μακρινούς και κοντινούς προορισμούς χρειάζεται να ταξιδέψει με αεροπλάνο –«είμαι αντιστόμηση», λέει συχνά– το αγαπημένο της μέσο μετακίνησης είναι το αυτοκίνητο: «Στον ανοικτό δρόμο όμως, όχι στην Αθήνα». Στα ταξίδια κουβαλά πάντα μαζί της σημειωματάρια και στολό. «Με αφορμή μια πρόσφατη μετακόμιση βρήκα ένα σωρό μικροπραγματάκια που είναι άχρηστα αλλά δεν μπορώ να τα πετάξω: ποτήρια για σφηνάκια από το Σαν Φρανσίσκο που δεν τα χρησιμοποιώ ποτέ, ένα σωρό παιχνίδια, κούτσες ολόκληρες από παιχνίδια και κάρτες. Πάρα πολλές κάρτες» λέει η Σώτη, που καθόλου άσχημα δεν τα πάει με το πέρασμα του χρόνου. «Κάθε μέρα είναι ένα κέρδος.

Γίνεσαι καλύτερος, μαθαίνεις πράγματα. Η σχέση μου με το χρόνο είναι σχέση ευγνωμοσύνης». Η συγγραφέας, που γεννήθηκε στη Φωκιά του Νέγρου, έμεινε μέχρι χθες στα Εξάρχεια. Τις ζητώ να χαρτογραφήσει τη ζωή της με ημερομηνίες και πόλεις. Χωρίς να διατάσει ούτε στιγμή, σημειώνει βούλες και χαράζει διαδρομές σε ένα φανταστικό χάρτη. «1974: Αφήνω πίσω μου το οικογενειακό σπίτι. 1975: Μπαίνω στο Πανεπιστήμιο. 1979: Το τελειώνω. 1980: Φεύγω για το Παρίσι. 1983: Φεύγω για Νέα Υόρκη. 1989: Γυρίζω στην Αθήνα. 1990: Ξαναφεύγω για τη Νέα Υόρκη. 1993: Επιστρέφω στην Αθήνα. 1996: Σάββατο βράδυ στην άκρη της πόλης». Τα υπόλοιπα ανήκουν σε ένα άλλο βιβλίο, ένα καινούργιο παιχνίδι αυτοβιογραφίας που, τη βάζω να μου υποσχεθεί, δε θα αργήσει να έρθει. □